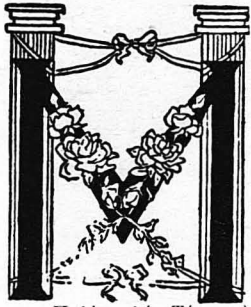

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Α αυτό θάπαν τρέλλα, πατέρα, είνε ο Ζάν ντε Παρνταγιάν. Και μόνη ή ιδέα μιάς παρθένας αϊτήσεως θά έκανε τόν Μονμορανού νά με έλεεινολογήση...

— Καλά όλα αυτά. 'Αλλά σού επαυλαίμβάνο, εξήτησης τή Λουίζα γιά γυναικα σου από τόν Μονμορανού, και ή όχι; έπανελάβε ο γέρο Παρνταγιάν.

— Ξέρεις καλά, ότι όχι.

— Δουπόν, είνε ανάγκη νά τή ζητήσης.

— 'Αδύνατον! Ποτέ! Δέν σκέπτεσαι, πατέρα, τί προσβολή θάνα γιά μένα ή άρνησας τού Μονμορανού;

— Παύλ καλά. Τότε, σύ μιλήσω εγώ γιά σένα. Το όνειρά σου είνε άσπλήδονο και το ξίφος σου παρθένα δινάτο με τού Μονμορανού. 'Ας δοκιμάσουμε λοιπόν να άν άρνηθη, τότε μονάχα θά προετοιμαστώμε γιά το μεγάλο ταξείδι, απ' όπου κανέναν δέν γυρίζει. Δέξου, τέλος πάντων, νά ζήσης μέχρις ότου ο πατέρας τής Λουίζας πει όχι!

— Έσο, πατέρα, άποκρίθηκε ο Ιπτότης, ο όποιος έλπίζε ότι μ' αϊτή την είνκαρία θά μπορούσε νά πεθάνη μόνος του, χωρίς νά πάθη τίποτε ή ζωή του πατέρα του.

Τότε ο γέρο Παρνταγιάν πλησίασε το Φραγκίσκο Μονμορανού, τόν πήρε παράμερα και του είνε:

— Έξοχώτατε, ο γυός μου κ' εγώ κάναμε πρό όλίγου πολεμικό συμβούλιο και ίδου τί άποφάσεις: 'Εσείς με τις κυρίες θ' αναχωρήσετε άμέσως απ' εδώ. 'Εμείς θά μείνουμε ως πού ν' άρχισή ή επίθεσι και τότε θά φύγουμε...

— 'Αδύνατον! Δέν μπορώ νά φύγω χωρίς εσάς, απάντησε ο Φραγκίσκος με σταθερότητα.

Και, γυρίζοντας πρός τόν νέο Παρνταγιάν, πρόσθεσε:

— Ξερετά το καλά, Ιπτότα, ότι άν δέν συγκρατηθήτε νά μ' ακολουθήσετε, θά εκθέσετε σε βέβαιο θάνατο κ' αυτά τά δυό άθλα πάσασατα...

Στά λόγια αυτά, ο Ιπτότης άναστήθηκε.

— Καλά, έξοχώτατε, θά σάς ακολουθήσουμε, απάντησε.

Ευχαριστημένος πού έκανότανε έσοι ή υπόθεσις, ο γέρο Παρνταγιάν πλησίασε στο παράθυρο και κύτταξε νά δη τί γίνεται στο όρόιο. Είδε λοιπόν έναν Ιπτότη νά δίνει διάφορες διαταγές στον επί κεφαλής του άποσπάσματος άξιωματικό.

Ο Ιπτότης αυτός, παρά την υπερβολική ζέση, φορούσε ένα μαύρο μανδύα πού σκεπάζε και το κεφάλι του άόμοια, σε πρόσωπο πού νά μήν γυρορίζεται. 'Οπότε, ο Παρνταγιάν κατάλαβε ότι έπρόκειτο νά τους έπιτεθούν. Οι άνδρες τοίμαζαν τά όπλα τους. Θά γινότανε μεγάλο πανηγύρι.

Τά παράθυρα τών γειτονικών σπιτιών ήσαν νεμάτα περιέργους κ' ο δρόμος είχε επίσης γεμίσει από πλήθος κόσμο. 'Ο άξιωματικός διευθύνθηκε πρός την πόρτα του σπιτιού, όπου ήσαν κλεισμένοι οι Παρνταγιάν, συνοδευόμενος από τόν εισαγγελέα πού φορούσε την έπίσημη μαύρη στολή του. 'Εξω από την πόρτα στάθηκαν. 'Ο εισαγγελέας έβγαλε απ' την πώση του μία περιγραφή κ' άρχισε νά διαβάξη μεγαλόφωνα:

'Εν όνόματι του Βασιλέως. Οι δυό Παρνταγιάν, πατέρας και γυός, οι όποιοι εκηρύχθησαν επαναστάτες και προδότες, κατέφυγαν και βρήκαν άσυλο σ' αυτό το σπίτι υπό την προσωπική έγυγησι τής ευγενούς δεσποίνης 'Ανναμπέλλας ντε Πιέν. 'Επειδή όμως ή εν λόγω αξιότιμη κυρία άγνοούσε τά προηγούμενα εγκλήματά τους, ή έγγνήσι της θεωρείται ότι δέν εδόθηκε. Διά ταύτα διατάσσουμε άλλους τούς άξιωματικούς τής βασιλικής άστυνομίας νά τους συλλάβουν ζωντανούς, γιά νά δηγηθούν στις φυλακές του Τάμπλ και νά δικαστούν επί έχοτή προσοχιά, ή νεκρούς γιά νά κρεμαστούν τά πτώματά τους σε πασσάλους και νά εκτεθούν πρός παραδειγματισμό σε κοινή θέα στην πλατεία τής Γρέβης, ένωσιον όλων τών νοματάγων και φιλησύγχων πολιτών. 'Εγώ 'Ιούλιος 'Ερρίκος Πασεργιέν, Εισαγγελέας, δηλώ ότι είδοποίησα προσσηκόντως και μεγαλοφώνως τούς εν λόγω ταραξιάς και ότι τούς παραχωρώ ως τελευταία χάρι προθεσμία μιάς ώρας γιά νά σκε-

φθούν και νά παραδοθούν». Μετά την ανάγνωσι του έγγραφου αυτού, ο άνωτερος λειτουργός τής Θέμδος παρέδωσε την περιγραφή στον άξιωματικό και άποσύθηκε κοντά στον Ιπτότη με το μανδύα.

Περιμέναν νά περάση ή προθεσμία πού εδόθη στους Παρνταγιάν, γιά νά ριχτούν και νά τους συλλάβουν. Οι άκόλουθοι πού έπτότου με τόν μαύρο μανδύα ήσαν φανερά βέβαιοι γ' αυτό και άστενειόντουσαν μεταξύ τους. Μόνον ο κύριος των ήταν άνήσυχος και νευρκός.

Μιά ώρα πέρασε έσοι. Κι' επειδή οι Παρνταγιάν δέν ξεμάτιζαν απ' το σπίτι, ο επί κεφαλής τής φρουράς άξιωματικός πλησίασε στην πόρτα, χτύπησε δυνατά και φώναξε:

— 'Εν όνόματι του βασιλέως, άνοιχτε!...

'Ενα παράθυρο του πρώτου πατώματος άνοιξε τότε και παρουσιάστηκε ο γέρο Παρνταγιάν, ο όποιος έφωριξε ένα άγριο βλέμμα πρός τά έξω.

— Νά τους! Νά τους! ψιθύρισε τού πλήθος. Θά παραδοθούν...

'Ο Παρνταγιάν χαϊρέθηκε τόν άξιωματικό ποστότε στην πόρτα, μ' ευγένεια και τόν ρώτησε:

— Τί θέλετε, κύριε; 'Ενωσιτε νά μιάς έπιτεθήτε;

— Κι' άμέσως μάλιστα, άποκρίθηκε ο άξιωματικός, άν δέν παραδοθήτε!

— Προσέξτε, κύριε, παραβαίνετε τη συμφωνία σας...

— Πιθανώς, αλλά σάς λέω πώς πρέπει νά παραδοθήτε, χωρίς αντίσπασα...

— Όσο γι' αυτό, αλλάζει το πράγμα, είνε ο Παρνταγιάν. 'Εγώ ήθελα νά σάς κάμω νά όμολογήσετε, ότι δέν ηρηείτε το λόγο σας. Τώρα πού το όμολογήσατε, άν σάς άρέσει, έπιτεθήτε!

Λέγοντας τά λόγια αυτά, ο Παρνταγιάν έκλεισε άπότομα το παράθυρο και μπήκε μέσα.

'Ο άξιωματικός έξακολούθησε νά φωνάξη:

— 'Εν όνόματι του βασιλέως, άνοιχτε!...

'Επειδή όμως δέν του δινόταν από μέσα καμιά απάντησι, έγνεψε σ' έναν στρατιώτη πού κρατούσε ένα μεγάλο τσεκούρι, νά σπάση την πόρτα. Στο πέμπτο χτύπημα, ή πόρτα έπεσε κομματιασμένη.

— Προσοχή! φώναξε τότε στους άνδρες του ο άξιωματικός, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή την έξόρησι των πολιορκουμένων.

Οι φρουροί γύριζαν άμέσως τά όπλα τους πρός την όλάνοχη πόρτα και σάθηκαν, έτοιμοι νά πυροβολήσουν. 'Εξαίρνα όμως ανακάλυψαν πώς ή εισοδος του σπιτιού ήταν φραγμένη με διάφορα έπιπλα.

Γιά νά την ελευθερώσουν απ' το φραγμό αυτό, χρειάστηκαν δυό όλόκληρες ώρες. 'Επ' τέλος, αφού άνοιξαν ένα πέρασμα, οι φρουροί άρχισαν ν' ανεβαίνουν τη σκάλα με μεγάλη προσοχή, ενώ πίσω τους ακολουθούσε ο Ιπτότης με τόν μαύρο μανδύα.

Όταν έφτασαν στο πρώτο πάτωμα, βρήκαν, πρός μεγάλη ευχαρίστησι του άξιωματικού, όλες τις πόρτες θρηνηνυχτες.

— Προσοχή! ψιθύρισε τότε ο άνθρωπος με τόν μανδύα πού δέν ήταν άλλος από τόν 'Ερρίκο Μονμορανού, προσοχή!... Κάποια παιχνίδια μιάς έχουν σπήσει...

Οι φρουροί έβαξαν όλα τά δαμάτια του πρώτου πατώματος, το ένα μετά το άλλο, αλλά δέν έβρισκαν τίποτε. Το ίδιο συνέβη και με το δεύτερο πάτωμα. 'Ηταν κ' αυτό έρημο. 'Ανέβηκαν τότε στη σοφίτα. 'Αλλά κ' αϊτην οι στρατιώτες τή βρήκαν έρημη. Λυσσάντας από όργη, ο 'Ερρίκος Μονμορανού βρυχήθηκε βλέποντας έξαφρα μια μικρή πόρτα πού συγκοινωνούσε με τη διπλανή κατοικία:

— 'Από δω έφυγαν! 'Α, τούς καταραμένους! Και πάλι θέλουν νά μου ξεφύγουν! Μά πού θά μου πάνε... Θά τούς πάσω...

— Τί διατάζετε, έξοχώτατε, ρώτησε τώρα τόν Μονμορανού ο επί κεφαλής των φρουρών άξιωματικός.

— Νά έρευνήσετε άμέσως το διπλανό σπίτι! βρυχήθηκε ο Μονμορανού με λύσσα.

'Η πλαϊνή κατοικία έρευνήθηκε με προσοχή από το δάμα ως το ύπόγειο, αλλά δέν βρέθηκε κανέναν μέσα.

(Άκολουθεί)

Οι άκόλουθοι του 'Ιπτότου με τόν μαύρο μανδύα άστενειόντουσαν μεταξύ τους...